

Arrest

nr. 197 973 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. JANSSENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meer bepaald uit Jaffna. U ging naar school tot de vijfde graad, maar had geen talent voor schoolse activiteiten. Nadien hielp u de lokale vissers, en toen u volwassen was bent u zelf als visser begonnen, wat u uw hele leven bleef doen. U verklaarde dat verschillende familieleden zijn omgekomen op het einde van de oorlog in 2009.

Tijdens die oorlog zou u af en toe hand en spandiensten voor de LTTE hebben gedaan als vervoerder van materiaal en personen. In 2009, voor het einde van de oorlog, had u sommige vissersmaterialen verborgen in de grond. Na de oorlog keerde u met uw vrouw terug naar die regio. In januari 2016 slaagde u er in om deze materialen op te graven. Daarop zou u op 5 juli 2016 zijn gearresteerd door Sri Lankaanse overheidsdiensten. U werd negen dagen vastgehouden omdat deze diensten u er van verdachten dat u LTTE-materiaal had opgegraven. U werd mishandeld en belandde in het ziekenhuis. Daar werd u echter niet bewaakt en u kon het ziekenhuis verlaten. U verbleef daarna bij een familielid van uw vrouw. Op 30 juli 2016 kwamen agenten van de overheid echter naar uw huis en op 2 augustus 2016 kwamen ze u zoeken bij het familielid van uw vrouw. U kon het huis verlaten en ontsnappen aan uw achtervolgers. U reisde dan via een vriend naar Colombo. Vervolgens nam u een vlucht naar India. Vanuit India kwam u met een vals paspoort en Hongaars visum naar Europa. U kwam aan in België op 29 september 2016 en vroeg hier ook asiel aan op 19 oktober 2016. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart, een geboorteakte, enkele foto's van uw familie, een attest van de politie, een medisch attest en twee brieven van lokale gemeenschap voor.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd om uw beweerde asielrelaas aannemelijk te maken en/of te staven met de nodige stukken en aldus een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste komt de chronologie van uw verhaal niet aannemelijk over. U verklaarde in eerste instantie dat u in uw dorp, Vathrayan, woonde tot uw vertrek dat u dan situeert op **28/09/2016** (verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2016, afdeling 10.). Nadien bevestigde u dat u op 28/09/2016 uit Colombo, Sri Lanka vertrok (verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2016, afdeling 37.). Echter blijkt dat u ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat u in **juli 2016** met de smokkelaar naar India was gegaan (verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2016, afdeling 24). Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen. Deze laatste verklaring is dan op zich weer tegenstrijdig aan uw zogenaamde asielrelaas zoals u dat ten aanzien van de DVZ verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 13 januari 2017. Daar verklaarde u dat u op **2 augustus 2016** in Sri Lanka nog werd gezocht door de Sri Lankaanse overheid (vragenlijst CGVS dd. 13 januari 2017, vraag 3.5.), tegenstrijdig dus aan uw verklaring te zijn vertrokken in juli 2016. Wat er ook van zij, uit de informatie van het CGVS blijkt dat u op 12 augustus 2016 een visumaanvraag indiende op de Hongaarse ambassade in Mumbai, India (zie administratief dossier). Aldus was u toen in India, hetgeen op zich weer volledig tegenstrijdig is aan uw verklaring uit Sri Lanka te zijn vertrokken op 28/09/2016 (zie boven). U geeft aldus geen juist zicht op wanneer u Sri Lanka verliet waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas in die periode al danig wordt ondermijnd. Het CGVS merkt daar bij op dat uit het administratieve dossier, waarin een kopie van het paspoort is opgenomen waarmee u een visumaanvraag indiende in Mumbai, blijkt dat u gebruik maakte van een paspoort dat dateert van mei 2016. Aldus vermoedt het CGVS dat u al langer in India verbleef.

Ten tweede komt uw asielrelaas zelf in geen geval geloofwaardig over. Primo dat u in 2009 uw materialen onder de grond verborg en deze pas in januari 2016 opgegraven hebt, is gezien de situatie zeer bedenkelijk. Nergens uit uw verklaringen blijken enige problemen met de Sri Lankaanse overheid. Zo blijkt dat u een identiteitskaart hebt verkregen in 2013 van de Sri Lankaanse overheid en dat u samenwoonde met uw vrouw alwaar u in staat was geweest om een huis op te bouwen (zie gehoorverslag CGVS p.4) en te werken om in uw levensonderhoud te voorzien. Het CGVS ziet niet in waarom de Sri Lankaanse overheid het u dan kwalijk zou nemen dat u uw materialen zou opgraven na het einde van de oorlog in 2009. Gezien er zich op dat moment geen problemen voordeden, had u eventueel ook daarover kunnen overleggen met die overheidsdiensten. Dat het Sri Lankaanse leger aanwezig was waardoor u niet eerder uw materialen kon opgraven (zie gehoorverslag CGVS p.9), is iets waar het CGVS de logica helemaal niet van begrijpt. De chronologie klopt ook verder niet. U hebt deze materialen in januari 2016 opgegraven en dan zouden ze u daarvoor pas in juli 2016, verschillende maanden later, arresteren (CGVS p. 9). Ook hier geeft u niet aan waarom er een zulke lange periode was tussen beide gebeurtenissen. Deze vaststellingen ondermijnen al danig uw beweerde asielrelaas.

Secundo kan het CGVS ook niet begrijpen waarom u uw onschuld niet zou kunnen aantonen. Immers hebt u eigen materiaal opgegraven. U had dit toch kunnen aantonen, minstens had u op dat ogenblik hulp kunnen zoeken binnen de gemeenschap in uw dorp, bij het Rode Kruis, een advocaat of andere hulporganisaties. Nergens blijkt dat u, noch uw familie, die wist dat uw as gearresteerd (volgens uw verklaringen) in die periode enige hulp heeft gezocht.

Uw familie wist in elk geval van uw arrestatie want ze zouden een document als een soort bevestiging van de arrestatie hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS p.19).

Tertio stelt het CGVS vast dat u enerzijds verklaarde te zijn gearresteerd op 5 juli 2016 en 9 dagen in hechtenis te hebben gezeten en zwaar werd mishandeld, waarmee u ogenschijnlijk wilt laten blijken dat u een zeer gezocht man was, waarna u anderzijds verklaarde dat u vanuit het ziekenhuis zonder bewaking naar huis kon terug keren, en dat men u in het ziekenhuis zelfs een attest meegaf (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dit komt in geen enkel geval aannemelijk over. Het contrasteert bovendien ook sterk met de daaropvolgende door u voorgehouden gebeurtenissen. U zou nadat u uit het ziekenhuis kwam naar het huis van een familielid van uw vrouw zijn gegaan, alwaar men u kwam zoeken aldaar op 2 augustus 2016. U kon langs de achterkant van het erf ontsnappen en naar Colombo reizen. Ook hier is de wanverhouding opmerkelijk: enerzijds zou men u gewapend zijn komen zoeken, want er werd op u geschoten (CGVS p. 17), maar anderzijds slaagde u er op vrij eenvoudige wijze in om te ontkomen, en zelfs probleemloos tot in Colombo te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u later ook nog het risico nam om via de luchthaven in Sri Lanka naar India te reizen (CGVS p. 20), hetgeen uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de overheidsdiensten van Sri Lanka danig ondermijnt. Immers worden er op de luchthaven regelmatig controles uitgeoefend en is het een groot risico om langs daar het land te verlaten met documenten waarvan u blijkbaar zaken als geboorteplaats en geboortedatum niet kende (zie gehoorverslag CGVS p.20).

Quarto legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent die periode. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat de politie u kwam zoeken bij u thuis op 20 juli 2016 (zie vragenlijst CGVS dd. 13 januari 2017, vraag 3.5) terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit 30 juli 2016 was (zie gehoorverslag CGVS p.10). Daarop gewezen gaf u aan dat dit een vertaalfout zou zijn van de tolk, hetgeen hoegenaamd geen afdoende verklaring is aangezien u uw verklaringen na voorlezen in uw eigen taal werd ondertekend voor akkoord door uzelf. Bovendien blijkt u niet te weten wie precies u zou hebben gearresteerd, noch weet u wie u nadien is komen zoeken. U blijkt door de politie te zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p.12), maar al vlug voegde u daaraan toe niet te weten of de CID daar ook zit en u wist uiteindelijk niet wie wie is. Ook nadien, toen ze u kwamen zoeken, wist u niet wie dat was (zie gehoorverslag CGVS p.19). U had in de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat het leger u zocht, maar ten aanzien van het CGVS zegt u eerst dat het de politie is (zie gehoorverslag CGVS p.19). Pas op dat verschil gewezen door het CGVS, zegt u dat het de politie was of het leger en dat u het eigenlijk niet weet. Bovenstaande is tegenstrijdig en hoe dan ook is het niet geloofwaardig dat u tot een dermate ingrijpende beslissing komt om uw land van oorsprong én familie en vrienden te verlaten wanneer u zogenaamd gezocht wordt, maar niet zou weten door wie precies. Dat u zulke zaken niet trachtte uit te klaren en niet in eerste instantie een oplossing zocht voor uw problemen in Sri Lanka zelf, doet elke geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Quinto dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Hongarije waar u een visum voor verkregen had en waar u Europa binnenkwam (zie administratief dossier). Nochtans, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

De door u neergelegde documenten doen aan bovenstaande bevindingen geen afbreuk. U zou op de DVZ een originele identiteitskaart bij zich hebben gehad (zie ontvangstbewijs documenten van 13 januari 2017), maar ten aanzien van het CGVS merkte u op dat u enkel een kopie had en u vroeg zich zelfs af waarom er geen origineel was opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.19). Aldus vraagt het CGVS zich af of u wel uw werkelijke identiteit opgeeft. U bent immers ook, volgens de visuminformatie, met een Indisch paspoort gereisd. Hoe dan ook, u legde bij het CGVS enkel een kopie neer van uw identiteitskaart die, gezien het mogelijke knip- en plakwerk, weinig overtuigend overkomt. De geboorteakte op zich heeft geen foto en hier kan dus niet met zekerheid worden gezegd dat dit u betreft. Wat betreft het document van de politie verklaarde u dat u pas in België van het bestaan wist, hetgeen evenmin overtuigend overkomt CGVS p. 19). Indien u en uw familie een dermate ingrijpende beslissing namen om u het land uit te sturen, kan geacht worden dat u van het document op de hoogte was. Dat u in het ziekenhuis was en dat u van daaruit kon weggaan terwijl u blijkbaar van serieuze feiten werd verdacht én dat u vandaar nog een attest meekreeg is al evenmin geloofwaardig en ondermijnt volkomen de echtheid van dit attest en uw relaas. De twee geschreven attesten die uw relaas moeten staven komen zeer gesolliciteerd over en komen niet van enige officiële instantie. Ze kunnen dan ook niet uw relaas staven. De foto's, waaruit niet kan worden afgeleid wie het betreft, waar en in welke hoedanigheid die zijn genomen, voegen evenmin iets toe aan uw dossier.

Dat u een attest hebt waaruit blijkt dat u littekens heeft, geeft niet aan en geeft geen bewijs van hoe u aan die littekens komt. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas, kan het CGVS er van uitgaan dat u de littekens op een andere wijze opliep. Het is de verplichting van de asielzoeker daartoe duidelijkheid te scheppen.

Wat betreft de verwijzing naar uw neef (zie gehoorverslag CGVS p.21) en het overlijden van uw vader in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.4), legt u vooreerst geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van uw bewering. Bovendien zegt de situatie van uw neef en/of vader niet noodzakelijkerwijs iets over uw situatie en is het nog altijd in eerste instantie aan u om duidelijk te zijn over uw eigen situatie, hetgeen u, zoals hierboven weergegeven, duidelijk nalaat te doen.

Wat betreft uw aanwezigheid op bepaalde activiteiten van de Tamil-gemeenschap in België (zie gehoorverslag CGVS p.6), merkt het CGVS op dat dit louter een aanwezigheid betreft zonder verder engagement. U geeft in elk geval ook nergens te kennen ten aanzien van het CGVS of de DVZ dat deze aanwezigheid op die manifestaties enig probleem vormt bij een terugkeer naar Sri Lanka.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw volledige asielrelaas en dus ook uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u. U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 augustus 2017 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst erop dat het feitenrelaas zoals het is opgenomen in de bestreden beslissing “de enige juiste weergave van de feiten betreft”. Hij acht het “niet ondenkbaar dat verzoeker destijds erg onder de indruk was over de omstandigheden dat hij ongewild een foutieve chronologie van de feiten heeft verteld aan de Belgische instanties”, temeer daar “al de door verzoeker vermelde data erg dicht bij elkaar liggen”. Verzoeker meent dat, “gelet op de hectische periode met betrekking tot het verlaten van het land van herkomst, het uiteraard mogelijk [is] dat verzoeker zich een en ander niet meer exact herinnert”.

Hij stelt *“dat het regime in zijn land van herkomst ervan overtuigd was dat de goederen die verzoeker had opgegraven behoorden tot de LTTE”* en dat hij daardoor werd *“gezocht door de overheid in zijn land van herkomst”*.

Hij legt uit dat hij na de mishandelingen tijdens zijn arrestatie *“in het ziekenhuis terecht kwam. Aldaar werd hij niet bewaakt en kon hij ontkomen om vervolgens onderdak te vinden bij familieleden van zijn echtgenote. Aldaar werd hij op 2 augustus aangetroffen. Er ontstond een schermutseling en verzoeker kon ontkomen. Er werd op hem geschoten, doch wonderwel werd verzoeker niet geraakt door de kogels van de autoriteiten.”*.

Dat hij geen asiel aanvraag in Hongarije wijt hij aan het feit *“dat Hongarije en haar inwoners erg onwelwillend staan tegenover asielzoekers”*. Volgens hem hoeft het *“dan ook niet te verbazen dat verzoeker zich liever in een land vestigt waar men iets positiever staat tegenover de komst van asielzoekers”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka uit vrees voor (verdere) problemen met de autoriteiten.

2.4. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien (i) hij wisselende verklaringen aflegde over de datum van zijn vertrek uit Sri Lanka (verklaring DVZ, vragen 10, 24, 37; vragenlijst DVZ, vraag 3.5); (ii) het geenszins aannemelijk is dat verzoeker in 2009 zijn vissersmaterialen onder de grond verborg en deze pas in januari 2016 opgegraven heeft, noch dat hij hierdoor problemen zou ondervinden met de Sri Lankaanse overheid, noch dat deze problemen dan pas een half jaar later - in juli 2016 - zouden beginnen; (iii) evenmin aannemelijk is dat –in zoverre geloof

wordt gehecht aan het asielrelaas, wat niet het geval is - verzoeker zijn onschuld niet kon aantonen, eventueel door hulp te zoeken binnen de gemeenschap in zijn dorp, het Rode Kruis, een advocaat of andere hulporganisaties; (iv) voorts ongerijmd is dat de autoriteiten hem hiervoor zouden arresteren en 9 dagen in hechtenis hielden, noch dat hij zwaar mishandeld werd wanneer ze hem dan vervolgens onbewaakt in het ziekenhuis te laten verblijven, waar hij gewoon kon vertrekken (gehoor, p. 9), noch dat de autoriteiten hem daarna op 2 augustus 2016 gewapend kwamen zoeken maar hij langs de achterkant van het erf kon ontsnappen en naar Colombo reisde; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer men hem kwam zoeken bij hem thuis (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; gehoor, p. 10); (vi) hij niet met zekerheid kan aangeven of de Sri Lankaanse politie dan wel het leger hem arresteerde en zocht (gehoor, p. 12, 19); (vii) hij het land zou verlaten hebben via de luchthaven in Sri Lanka (gehoor, p. 20), met een paspoort waarvan hij niet eens de geboorteplaats en geboortedatum kende (gehoor, p. 20).

2.5. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees koestert in Sri Lanka wordt bevestigd door de vaststelling dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije waar hij een visum voor aangevraagd en verkregen had en waar hij Europa binnenkwam. Dat *“Hongarije en haar inwoners erg onwelwillend staan tegenover asielzoekers”* en dat het dan ook niet hoeft te verbazen *“dat verzoeker zich liever in een land vestigt waar men iets positiever staat tegenover de komst van asielzoekers”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom verzoeker dan verkoos voor Hongarije een visum aan te vragen wetend dat dit het eerste land was waar hij bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming kon invoeren. Zijn handelwijze is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.6. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK